

FARKAS-DARÓCZI KRISZTINA

BÁBOZZUK EL EGYÜTT!

Az óvodapedagógiában kiemelt szereppel bír a mesélés tevékenysége. Az élőszavas mesemondáson túl számos meseközvetítési módot ismerünk, melyek közül írásomban a bábok segítségével történő mesélésre kínálok módszertani ötleteket.

A mesék bábjátékos megoldása nem egyszerű feladat. Sokszor ki is fog az arra vállalkozó pedagóguson. A színpad nyelvének, törvényszerűségeinek ismerete legalább alapszinten fontos feladat. Mi lenne hát a járható út? Mi lenne az az út, ami szervesen kötődik a bábok, bábjátékok archaikus világához, kötődik a gyermeki lélekhöz? Mi lenne az a forma, ami könnyen megvalósítható, jól eljátszható és nem állítja lehetetlen feladat elé a pedagógust? Mely mesék és bábok a legideálisabbak a megvalósításra? A legalkalmasabbak azok a mesék, amelyekben csodák, átváltozások, álmok, illúziók szerepelnek, ahol sok az akció és gazdag a cselekmény (Gimesi, 2018, 10; Józsa, 2016, 9–10).

Az óvodai nevelésben egy jól kiválasztott meseanyag segítségével a kitűzött nevelési célok jól megvalósíthatók. A mesékben többféle drámai konfliktussal találkozhatunk, nekünk kell eldönteni, melyik az, amelyik az adott gyermekcsoportnak éppen megfelelő (Gimesi, 2018, 10). Hatalmas mese-, mondóka- és dalkincsünk van, amiből bátran válogathatunk. Az óvodai irodalmi-anyanyelvi nevelés 70-80%-a: népmese. Meséink teljes világképet közvetítenek. Az árulás, a gyávaság mindig büntetést von maga után. A kitartó küzdelem, a tetterő, a jó ügy mellett való kiállás pedig meghozza jutalmát és fejünkre teszi a királyi koronát (Józsa, 2016, 10).

MILYEN LEGYEN AZ ELŐADÁS SZERKEZETE?

A mesénk, bábjátékunk szerkezetének, logikájának rendszerében törekednünk kell arra, hogy az események követése egyértelmű legyen a leendő nézőink előtt. Többféle mesei szerkezetben gondolkodhatunk. Például:

1. Az események lineáris sorrendben követhetik egymást, a hangsúlyok és csúcspontok is ez alapján észlelhetőek.
2. Narratív keretbe foglaljuk a fő cselekményt, és a narráció meghatározza a teljes előadásunkat, a jeleneteket a narrációk tagolják. Ez a forma a bábjátékban nagyfokú rendezői mérlegelést kíván, mivel a báb tárgy a mozdulatban, a cselekvésben él.
3. A meseszövevünk alárendelődik a drámai hősnek, karakterközpontú előadást állítunk bábszínpadra.
4. Az ellentétek dialektikájára is építhetjük mesénk logikai rendszerét. Például egy szituációban megismertetjük hősünk karakterét, bemutatjuk életterét, másokhoz fűződő viszonyait, majd egy másik jelenetben a mesénk gonosz figurájának mérhetetlen erejére világítunk rá (Láposi, 2023, 38).

MILYEN ESZKÖZT VÁLASSZUNK?

Az előadni szánt darab szereplőire „kirótt feladatok” is erősen befolyásolják a technika kiválasztását. A kesztyűbábok dinamikusak, jól tudnak fogni, de kicsinyek. A pálcás bábok nagyobbak, előkelőbben mozgathatók, de egyik fajta sem tud repülni – ha angyal kell. Időben kell tehát dönteni, vajon melyik technikát válasszuk a sok közül (Szentirmai, 2013, 110).

A tervezésben a forma fontos tényező: ami kerekded, ami gömbölyded, az fiatalra, nőiesre, gyengére, gyengédre utal. Ami sarkos, szegletes, hegyes, az inkább a vad, kegyetlen, durva, erőteljes, férfias képzetét hívja elő. A szín ugyanilyen sarkalatos tényező: a nyerszet a keveretlen veres, piros, a napsárga az erőst, a harcost, a dominánst, a kobaltkék a kegyetlent, a hidegszívút (Jégkirálynő) jelzi. Az „igaz”, a Jó a mi kultúránkban hófehér, míg a Gonosz fekete. Az erdőbeliek – koboldok, tündék – a zöldek, a víziek, a tengeriek a kékek árnyalatait viselik. A tervezés legfontosabb törvénye, hogy a díszletek és a benne megjelenő bábok együtt alkotják a színpadképet (Szentirmai, 2013, 111).

HOL JÁTSSZUNK?

Lehet szőnyegen, asztalon és széken is, paravánnal vagy anélkül is játszani. Előbújhatnak a bábok kötényből, letakart kendő alól és elővarázsolódhatnak kosárból is. Az első csoport szintű bábos élményt szerencsés, ha maga az óvodapedagógus nyújtja a kicsiknek. Amennyiben rövid történeteket, jeleneteket játszunk, akkor kell egy kis távolságtartás a gyerekek és a pedagógus között. Amennyiben ezt a távolságot nem tartjuk be, úgy a gyerek bátorítva érezheti magát arra, hogy beleszóljon a játékba és elvegye a számára vonzó babácskát. Jó, ha rituáléja van a bábozásnak. Legszerencsésebb, ha keretező a játék. Jelzi a mese kezdetét és a végét. Ha a mese végét ér, adjunk lehetőséget a bábok kipróbálására is (Józsa, 2016, 12).

MEDDIG JÁTSSZUNK?

A kisgyermek türelme, befogadóképességének ideje rövid. Feltehetjük a kérdést, hogy milyenek legyenek az óvodában játszható darabok. Először is rövidiek. A gyerekek figyelmét elég 15–20–30 percre lekötni, előadástól függően. Utána egy közös játék a bábokkal, vagy közös dalolás megnyújthatja az élményt. A gyermek őszintén jelzi, ha számára vége a játéknak. Erre minden esetben figyelni kell. A legkisebbeknek szóló játékokban szükség van a rögtönzésre. Fel kell készülni arra, hogy életszerűen reagáljunk a viselkedésére. Akár játékban is. Amennyiben így tudunk tenni, az a többi gyerek számára se jelent törést az előadás befogadásában (Józsa, 2016, 13).

MIT JÁTSSZUNK?

Gyakran felmerülő kérdés az, hogy mi alapján válasszon irodalmi anyagot az óvodapedagógus és miként szervezze a kezdeményezést az óvodai csoportban. A „mesélés, verselés” anyagának megválasztásánál szeptembertől október végéig, november elejéig tartó beszoktatási időszakban a fejlesztéssel az óvodapedagógus elsősorban a kiscsoportos életkorú gyermekeket célozza meg. A vegyes csoportban kezdeményezett „mesélés, verselés” tevékenységek megtervezésével kapcsolatos másik gyakran elhangzó kérdés az, hogy vajon nem unják-e a nagycsoportosok azt, ha a kis- vagy a középső csoportos gyermekekkel mesél, versel az óvodapedagógus. Tehát az óvodai csoportban történő anyagválasztással kapcsolatos válasz, hogy alapvetően a fejlesztéssel megcélzott életkori csoport ontogenetikai és kognitív adottságai határozzák meg azt, hogy az óvodapedagógus a rendelkezésére álló módszertani fogások, eljárások tárházából melyikkel fog élni egy adott esetben (Daróczi, 2017, 17)

A módszertani kérdések összefoglalásából kirajzolódik, hogy minden bábfajta másféle hangulatot sugároz, másfajta játékot követel és diktál. A bábu, formajegyének elkészültével, megszabja az egész alkotói folyamatban a mozgást, a játék-módot, az előadás ritmusát. Éppen ezért érdemes a darabválasztás kezdetétől az alkotói folyamat minden lépését együtt megalkotni a gyermekcsoporttal. A közösség minden tagja alkotótárs és a produktum létrejöttét szolgáló, kreativitását kibontani képes játszótárs (Láposi, 2023, 38).

A RÉPAMESE FELDOLGOZÁSA

Írásom további részében *A répamese* (Donászy, 1960, 93) című orosz népmese bábos feldolgozását és a feldolgozás gyakorlati tapasztalatait mutatom be. A mesefeldolgozást a nagycétényi Manócska Óvoda óvodásaival végeztem, ahol 21 fős csoporttal dolgozom. A feldolgozás folyamata egy hétig tartott, amely során különböző bábtechnikák segítségével dolgoztuk fel több fázisban a kiválasztott mesét. A foglalkozások megvalósításával a gyermeki fantázia és képzelet működésének elősegítése, a meseélmény komplexitásának kibontása volt az elsődleges célom, az átélhető esztétikai élményt nyújtása közben.

A *répamese* egy formulamese, amelynek – műfaji adottságaiból adódóan – könnyen követhető a története, azonban az újabb és újabb szereplők belépése folyamatosan fenntartja az érdeklődést, fokozza az izgalmakat. A mese fókuszra arra ösztönöz, hogy mindig legyünk segítőkészek és igyekezzünk együttműködni, mert akkor tudunk igazán eredményt elérni. A mese nagy előnye, hogy ismétlődése miatt könnyen tanulható a szövege is, szórakoztató a ritmusa és a cselekmény játékossága is.

A *répamesét* négy foglalkozás keretén belül ismertük meg és dolgoztuk fel a gyerekekkel. Az első alkalommal ujjbábokat használva mutattam be a mesét. A második alkalommal árnyszínházban alkalmazható síkbábokat alkalmaztam. A harmadik foglalkozása során színes árnybábokat használtunk, de már nemcsak a színházban, az óvoda udvarán is kipróbáltuk a bábokat. Végül kesztyűbábokat használva tartottunk bábelőadást, közönség előtt.

MESEFELDOLGOZÁS UJJBÁBOKKAL

Az első foglalkozásra ujjbábokat készítettem dekorgumi felhasználásával. Minden szereplőt én készítettem el. Megrajoltam, kivágtam, majd ragasztópisztoly segítségével összeragasztottam a bábokat. A korábbi foglalkozásoknak köszönhetően az e fajta bábok elkészítésében már volt gyakorlatom.

A nap reggeli tornával indult, a gyerekek egymással szemben, nyújtott lábbal ülve fogták egymás kezét. A *Húzz, húzz engemet...* dalt énekelve mozdultak előre és hátra. A torna végétével elmondtam a gyerekeknek: *Ismerek egy mesét, ahol olyan sokan húzták és húzták egymást. Szeretnék-e halni?*

Még torna közben, úgy, hogy a gyerekek ne lássák, felhúztam az ujjaimra a bábokat, a kezeimet eldugtam a mellényem zsebébe. Majd megkértem őket, hogy foglaljanak helyet körülöttem a szőnyegen. Elkezdtem mondani a mesét: *Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy apóka...*, és kinyitottam az első ujjam. A gyerekek meglepődtek. Hogyan került oda a báb? Folytattam a mesét, és a következő szereplőhöz érve kinyitottam a következő ujjam. A gyerekek megrohmoztak. Honnan veszem elő a bábokat? Megkértem őket, hallgassák a mesét és a végén fény derül a titokra. Az eltervezett előadásmód jól működött. A gyerekek szinte varázslatnak élték meg az ujjaim feltűnését, rajta a bábbal. Természetesen az előadás végén, ahogyan azt ígértem, megmutattam a trükköm a gyerekeknek. A bábok kipróbálására kerültek. Megpróbálták utánozni, egy gyermek mind a hét szereplőt megpróbálta felhúzni az ujjaira. Eljátszottam nekik újra a mesét. Ezután megmutattam nekik, hogy a kezem mennyivel nagyobb és összemértük a kezeinket. Megállapítottuk, hogy nagyon ügyesek már akkor is, ha a kisebb kezükkel kettő bábót tudnak tartani előadás közben.

A gyerekeknek összehajtogatott, óriás színezőt helyeztem az asztalra, amelyen a mese szereplői voltak. Akkor vált láthatóvá a következő szereplő, ha kihajtottuk a lapot. A feladat végétével a teljes mese megelevenedett a papíron. A gyerekek feladata a közös színezés során az együttműködés volt. Nem egyéni feladatként kaptak egy-egy lapot, itt egy fekete-fehér filmtekercset kellett közös erővel színéssé varázsolniuk, mint ahogyan a szereplők összedolgoztak, hogy ki tudja húzni a répát.

MESEFELDOLGOZÁS SÍKBÁBOKKAL

Az előadásra való felkészülés során a szereplők árnyait papírra nyomtattam, kivágtam és műszaki rajzlapra ragasztva kaptak tartást a bábok. Majd miután kivágtam a bábokat, hurkapálcára ragasztottam.

A gyerekek ilyen típusú síkbábokkal már találkoztak ugyan, de azok fából készültek, még ezektől a báboktól is kisebb méretben. Az volt a célom, hogy a gyerekek részleteiben is megismerjék ezt a bábozási módszert.

A foglalkozás motivációs szakaszában szimulációs játékkal imitáltuk, hogyan vetjük el a répa magjait a kertben. A *Megfogtam egy magocskát* mondókát használtuk a répamagok elvételéhez.

Egy zacskó sárgarépa magot mutattam meg a gyerekeknek. Megvizsgáltuk a magokat, majd a csomag hátulján lévő használati utasításra hívtam fel a figyelmüket. Elkezdtem mondani és mutatni a kezemmel a mondókát. Úgy tettem, mintha a papírról olvastam volna. A gyerekek utánozták a kézmozdulatokat és újra és újra kérték, hogy játsszuk el a mondókát. Hiába mondtam, hogy annyi répánk lesz, hogy nem tudjuk megenni, csak vetni és vetni szerettek volna. Annyira élvezték a játékot, hogy szinte azonnal megjegyezték a mozdulatok és néhány ismétlés után a mondókát is.

Az előadás során a bábok sajnos nem működtek jól. A hungarocell, amit a rögzítésükhöz használtam, elmozdult, és a bábok túl kicsi méretük miatt már nem is voltak láthatóak, ha eltávolodtak a színház elejétől. A paraván túl nagy volt, a megvilágítás sem volt sajnos sikeres. Ez a kivitelezés nem működött, a nem megfelelő méretválasztás miatt nem működött az előadás. A gyerekek figyelme is könnyen elterelődött, nem mutattak akkora érdeklődést, mint a korábbi bábok esetében.

Nagyobb hatása volt a kézzel kíséretében mondott mondókának. Később az udvaron is a kiscsoportnak a mondókáról beszéltek és mutatták be a kézzel kíséretet, hogyan is kell elvetni a répamagot. Munkára való nevelési céllal az elméletben szer-

zett ismereteinket kivitelezük a gyakorlatban is, és bevontuk a kiscsoportos gyerekeket is a munkába. Az iskolakertünk ládaiba elvetettük a répamagokat közösen. Virágmagokat is vetettünk. Minden gyermeknek van saját kis cserepe, amin rajta van a jele, a bele vetett magokért a gyerekek a felelősek. A gyerekekkel közösen a *Beültettem kiskertemet* gyermekjátékot énekeltük és játszottuk el, hogy jó nagyra nőjenek a virágok, mint a mesében.

MESEFELDOLGOZÁS ÁRNYBÁBOKKAL

Az árnyékszínházban már teszteltük a korábbi foglalkozások során, a ragasztóból, kartonból, papírból készült síkbábokat. Ahogyan haladtunk előre a kivitelezésben, egyre inkább oda tudtam figyelni a részletekre. Már a tapasztalatok megmutatták, mekkora méretű bábok működtek jól a színházban, és a színes bábok láthatóságára is tettünk kísérletet, de azt még lehetett fokozni, magasabb színvonalú esztétikai élményt nyújtani. Esztétikusabb, részletgazdag bábok megalkotásának folyamata következett.

Azt már megállapítottam, hogy a pálcikabábos rögzítés nem funkcionál megfelelően, és ennyi szereplőt, mint ami a mesében van, egyedül nem is tudnék hatékonyan kezelni. Ezért olyan megoldás kialakításán gondolkoztam, amivel a bábok könnyen rögzíthetők. Ekkor született meg a gondolat, hogy olyan bábokat alkossak, amik rásimulnak a színház papírjára, de ugyanakkor könnyűek, nem szakítják ki a helyéről a papírt. Más módon is szerettem volna ezeket a bábokat kipróbálni. Azt gondoltam, hogy udvaron, természetes fényben, a napsugár színes árnyékot vet majd az aszfaltra a bábokon keresztül. Feltartjuk majd őket, és az udvaron a gyakorlatilag kivetített árnyakkal játszunk el a mesét.

Krepp-papír, karton, olló és ragasztó felhasználásával készítettem el a bábokat. Megrajoltam és kivágtam a körvonalait. Majd az üres részeket színes krepp-papírral díszítettem. Végezetül a bábokat belamináltam, mivel szerkezetük elég gyengének látszott, így a sérülés megelőzése érdekében tettem az óvintézkedést. A bábokat mágnessel rögzítettem a paravánhoz, úgy, hogy a papír elé és mögé is mágnest raktam, összetapadtak és megtartották a bábót, még mozgatni is lehet így őket.

Mivel ezek a bábok még nem álltak színpadon, és az eddigiekben én sem dolgoztam és nem is láttam hasonló megvalósítást, magam is kíváncsi voltam, hogy funkcionálnak majd.

A foglalkozásom célja volt, hogy felkeltsem a gyerekekben a színház iránti érdeklődést és közös színházi tevékenységet alakítsunk ki. Ezért a gyerekekkel a szőnyegen körben ülve a színházi élményeiről, a színészekről, a színpadról, az épületről beszélgettünk: *Voltatok-e már színházban? Hányszor voltatok? Mit láttatok? Mi tetszett nektek? Szerintetek a színészeken kívül kik dolgoznak még a színházban? Milyen munkákat végezhetnek ott?* A jegyszedei és rendezői feladatot a gyerekek maguk is hallották már. Mindezt kiegészítettem azzal, hogy beszéltem a jelmeztervezőről, díszlettervezőről, teremőrrel, hangosítóról, ruhatárosról, karmesterről, zenekarról, igazgatóról, öltöztetőkről, kellékesekről. Ezután képeket mutattam, hogyan is néz ki belülről egy színház. Majd megkérdeztem: *Ki szeretne színházban dolgozni? Ki mit szeretne ott csinálni?* Kiosztottuk a szerepeket. Lett igazgató, rendező, kellékes, világosító, mindenkinek jutott feladat. Majd megkértem a gyerekeket, hogy alakítsuk át színházzá a csoportot. *Hogyan rendezzük el a székeket, hol legyen a színpad? Kinek hol lesz a helye?* Miután elrendeztük a csoportot, minden gyerek elfoglalta a helyét, például: az igazgató a tanári asztalnál ült, a világosító a villanykapcsolót kezelte, a hangosító a hangfal mellett állt. Már csak az előadás hiányzik. *Mit adhatnánk elő?* Elmondtam a gyerekeknek, hogy én készültem egy előadással, és szeretném először a színház dolgozóinak bemutatni a játékomat, és ha tetszik nekik, és az igazgató is alkalmaz, én is szeretnék velük a színházban dolgozni.

Az előadást feszült figyelemmel fogadta. A gyerekek komolyan vették a feladatot, hogy most nekik kell értékelni. Az előadás végeztével nagy örömmel és tapssal jelezték, hogy tetszett nekik, amit láttak, felvesznek maguk közé a társulatba. Bemutattam a bábokat, elmondtam, hogyan készültek. Megmutattam, hogyan használtam őket. Felhelyeztük a paravánra az összes szereplőt, majd levettük, próbálgatták a gyerekek a rögzítési technikát.

Majd megkértem a gyerekeket, hogy dolgozzunk össze, és most legyünk mindannyian színészek, akik életre keltik a bábokat a napocska segítségével. Azt még a foglalkozás előtt kipróbáltam, hogy működik-e az aszfalton az árnyjáték, sajnos aznap nem volt elég fény, de az ablaküveg látványosan visszatükrözte a bábokat, így az ablakot figyelve játszottuk el közösen a mesét. Annyira tetszett a gyerekeknek ez a megoldás, hogy megtoldották a mese szövegét egy új cselekményszállal. Ha már megnőtt a répa, megfőzték, megsütötték, répatorta és répaleves lett belőle. De anyóka és apóka nem tudta megenni, hívták az unokát. Ő sem bírta, hívták a Bogár kutyust... és így tovább, végtelenítették a mesét. Olyan jól szórakoztak, hogy ismét csak az volt a feladatom, hogy élvezzem az előadást. Megköszöntem nekik az élményt, ugyanezt tették az időközben a hozzánk csatlakozó gyerekek és az óvodapedagógusok is. Megdicsértem a gyerekeket, megbeszéljük, hogy már nem vagyunk színészek és elraktuk a bábokat. Ők ismét gyerekek én pedig az óvó néni lettem. Jár nekik a jól megérdemelt jutalom, a szabad játék az udvaron.

MESEFELDOLGOZÁS KESZTYŰBÁBOKKAL

A negyedik foglalkozás során a kesztyűbáb használatára és bábozási technikájának elmélyítésére helyeztem a hangsúlyt. Az óvodai csoport 30 darabos kesztyűbábkészlettel rendelkezik. A gyerekek ismerik ezeket a bábokat. A csoportban jól látható helyen vannak kifüggesztve, a gyerekek számára bármikor elérhetőek.

Az előkészület során négyzethálóra felrajzoltam *A répamese* szereplőit, mely a BEE-Bot robottal való játékhoz volt szükséges. Majd levettem a megszokott helyéről a mese szereplőinek kesztyűbábjait és elé tettem őket a csoportban, olyan helyre, ahol sztereotipikusan megtalálhatóak lehetnek. Az apókát a könyvekhez, az anyókát a konyhába, az unokát a társasjátékokhoz, a kutyát a játék kutyaórlba, a macskát a babaházba, a kissegeret a sarokba.

A gyerekek feladata az volt, hogy programozzák be úgy az informatikai eszközt, hogy a megnevezett szereplőhöz jusson el a négyzethálón. Addig programoztuk a BEE-BOT-ot, míg minden szereplő sorra nem került. Felsoroltuk és megneveztük őket. Ezután én programoztam be a robotot, hogy a bácsikához jusson. Megkérdeztem: *Kire mondanák, hogy apóka? Mit csinál a nagypapa? Kertészkedik? Olvas? Hol lehet most? Elrejtettem egy apóka bábót. Szerintetek hol lehet? Már szaladtak is a könyvespolchoz. Mikor az asztalhoz hozták a bábót, megbeszéltük, hogy ez egy kesztyűbáb, megmutattam, hogyan kell használni, hova dugjuk az ujjunkat, hogy mozgatható legyen a keze. Hogyan tud jobbra-balra nézni. Keresünk hasonlóságot és különbséget az eddigiekben használt bábok és a kesztyűbáb között.*

Megkérdeztem: *Mit csinálhat az anyóka, ha nem apókának segít a répát kihúzni a földből?* Jól következtek, a konyhában keresték. A figyelmesebb gyerekek észrevették a többi bábót is, és már hozták volna őket, de kértem, hogy csak azt a bábót hozzák, amelyiket kértem. Minden szereplőt sorra vettünk és végül a mese minden szereplőjét összegyűjtöttük. Kivéve a répát, azt egy korábbi feldolgozásból kölcsönöztük.

Eljátszottuk a kesztyűbábok segítségével is a mesét. Az első alkalommal elvállaltam a mesélő szerepét, de a következő játék közben már a gyerekekre osztottam ezt a szerepet is. Többször eljátszottuk a mesét a szőnyegen ülve, paraván használatával, mivel a túl sok szereplő nem fért el a csoport kisméretű paravánja mögött.

Majd a *Répa, retek, mogyoró* nyelvtörőt mondtuk el együtt, és nevtünk nagyokat, ha elakadt a nyelvünk.

A mese szereplőit az asztalon hagytuk, szerettem volna, ha a gyerekek még maguktól is játszanak velük. Ami a délután folyamán történt, arra nem számítottam. Egy kiscsoportos gyermek felvette az apóka bábót és játszani kezdett vele, azt tudta, hogy a kezére kell tenni, de túl kicsi keze lévén nem tudta mozgatni. Egy nagycsoportos mindjárt a segítségére sietett és elkezdte mondani a mesét, erre felfigyelve a gyerekek megrohamozták a bábokat és mindenki a kezére húzott egyet. Kis veszekedés árán, de megegyeztek. Szándékosan nem avatkoztam be a tevékenységbe, vártam, hozzám fordulnak-e segítségért. Az önkéntes előadók arra kértek, hogy kérjek csendet a gyerekektől, és készítsek nekik valamit, ami eltakarja őket, mert szeretnének úgy játszani.

Levettem egy függőnyt az ablakról és ráteríttem három székre. Elkészült a rögtönzött paraván. A gyerekek kesztyűbábokat használva, önállóan adták elő *A répamesét* a kisebbeknek. Siker volt és nemcsak a közönség, de a szereplők körében is. Megtapasztaltuk azt, milyen, amikor egy gyermek a báb segítségével nyílik meg igazán. Az egyik legvisszahúzódbb kislány az előadás „főrendezője” lett. Felvállalta a mesélő szerepét és a társai készségesen együttműködtek.

Eddigiekben is büszke voltam a gyerekek aktivitására és ügyességére, és ebben a pillanatban azt éreztem, hogy valami varázslatos dolog történt a gyerekek között. Felemelő pillanat volt, kibontakoztak a gyerekek, bátrak voltak és boldogok. Eszembe jutott a sok-sok szakirodalom és módszertan, amit a témában olvastam a bábozás fejlesztő hatásairól, ebben a foglalkozásban megvalósult az elmélet iskolapéldája. Alekszej Tolsztoj *A répamese* bábozás feldolgozása ekkor zárult le.

FELHASZNÁLT SZAKIRODALOM

- Babos Eszter (2014): *Otthonos bábok – Báboz otthonok*. Budapest, Fekete Sas Könyvkiadó Bt. ISBN: 9789639680906
- Daróczy Gabriella (2017): *Segédanyag az óvodai Mese-vers tevékenység tervezéséhez és vezetéséhez*. Budapest, ELTE TÖK. ISBN 978-963-284-839-6
- Donászy Magda: *Körjáték*. Minerva, 1960. ISBN 2399987999987
- Dr. Józsa Éva (2016): *Szövés-fonós babás – báboz játékok Mesék a kosárból Módszertani füzet kisgyermeknevelőknek 1. kötet*. Sopron, Print Nyomdaipari Kft, ISBN 978-963-334-287-9
- Forrai Katalin (1974): *Ének az óvodában*. Budapest, Tizenharmadik kiadás 2000, Editio Musica. ISBN 963 330 032 0
- Gimesi Dóra (2018): *A bábszínházi meseadaptáció*. Budapest, Drámapedagógiai Magazin, a Magyar Drámapedagógiai Társaság periodikája, 60. sz. 8-10., url: http://epa.niif.hu/03100/03124/00089/pdf/EPA03124_dpm_2018_03.pdf (Letöltés ideje: 2024.02.15.)
- Mészáros Vincéné (1982): *Óvodai bábjáték*. Budapest, Tankönyvkiadó, ISBN:9631764559
- Székely Andrea (2006): *Bábjáték, a világ befogadásának elérhetősége 3*. Budapest, Nova Közoktatás- fejlesztési és Pedagógus-továbbképzési Kht, url: <https://edoc.site/babjatek3-pdf-free.html> (Letöltés ideje: 2024.01.02.)
- Szentirmai László: (2003) *Élmény és nevelés*. Szeged, Iskolakultúra 2004/1. 24-40., url: https://misc.bibl.u-szeged.hu/45307/1/iskolakultura_2004_001.pdf (Letöltés ideje: 2023.12.28.)